

MONUMENTUM
HONORIS ET MEMORIÆ
VIRO

EXCELLENTI ERUDITIONE ET INSIGNI PIETATE
VIRTUTUMQUE GRAVITATE CLARISSIMO

**D. M. GEORGIO
WENDIO,**

Gymn. Thoruniensis hæctenus **RECTORI**
famigeratissimo,

Anno M. DC. XXXV. die XVIII. Aprilis **Wratislaviæ nato;**
An. M. DCCV. d. VII. Julii è statione sua inter preces lacrymasque
circumsistentium evocato,

In **Æde D. Mariæ honorificentissimis Ceremoniis**
Dom. V. Trinitatis tumulato,

erigere conati sunt

PROFESSORES, VISITATORES, ET COLLEGÆ
GYMNASII PRÆDICTI.

THORUNII,
EX OFFICINA NOBILISS. SENATUS ET GYMNASII,

WENDIUS ingenuas coluit jam! sedulus artes,
 Gymnadis & nostræ portio prima fuit.
 Quin rexit dextre, docuitquè fideliter Urbis
 Palladium nostræ, Pieriosquè choros.
 Aonios inter meruit quoquè nomen olores,
 Quos genuit Teuto (a) Fructiferosquè vocat.
 Egregias variis vites plantavit in oris,
 Et posuit, (b) Plantans inde vocatus erat.
 Annos ante decem nostram cum videret Urbem,
 Ipsi sunt nostræ tradita sceptrâ Scholæ. (c)
 Gymnasii vix non quingentos intulit Albo,
 Extera quos tellus, nostrâ vel alma tulit.
 Quicquid sacra docent monumenta, docentquè profana,
 Hæc Auditori tradidit ille pio.
 Quicquid Roma docet, quicquid docuistis Athenæ,
 Noverat, ac animo condidit ille suo.
 Quicquid Germani, gentes aliæquè sciebant,
 Noverat, & facili dexteritate dabat.
 Illius ad tumulum merito Parnassides udas
 Effundunt lacrymas, Pallas & ipsa gemit.
 Illius ad tumulum succrescit Apollinis arbor,
 Cum violis crescunt Lilia, cumquè rosis.
 Vos quoquè Vistulides Musæ lugete peremptum
 Rectorem, vestri delictumquè gregis.
 Non est de nihilo, cum Templis atquè Lyceis,
 Doctus Dux illis, his & Apollo deest.
 O qui Templorum curam geris atquè Scholarum,
 Respice nos vultu candidiore, rogo,
 Et tempestive dones Templisquè Scholisquè
 Statores, tua laus ut revirere queat!
 Vos autem vestri quid fletis fata ^{Mariti,}
 Parentis, ^{Parentis,}
 Quem tulit è medio mortis avara manus?
 En! vivus superest, meliori parte superstes
 In cælis animâ: nomine clarus humo.
 Nil in præclaros Musarum juris Alumnos
 Mors habet: à Musis doctus obire nequit.

*Inter publicos privatosquè gemitus, quæ potuit,
 dedit honoris & solatii ergo*

M. MARTINUS Böhmi.

- (a) An. 1670. d. 4. Octobr. B. Dn. Rector in Palmiferum ordinem à Serenissimo Saxonie Duce, Augusto, est receptus, & Plantans nomine condecoratus; de cujus ordinis origine, incrementis, usu, & statutis vid. Georgius Neumarck, Sereniss. Saxon. Ducum quondam Secretarius intimus, & Imperialis Archivarius in Neusprossenden Teutschen Palm-Baum Vinarie A. 1668.
 (b) Officia publica, quæ vix in alysis extra Thoronium obiit, fuere hac in epitome. (1) fuit Con R. Oelsnensis. (2) Prof. Mathem. in Gymn. Elisab. Wratisl. (3) Prof. Philos. Pract. Histor. & Eloqv. in Gymn. Magdal. ibidem. (4) Professor & Director Collegii Duc. Oels. & Insp. Scholæ Oppidanæ. (5) Rector & Inspector Lycei Laubanensis.
 (c) An. 1695. d. 16. Junii.

Fin.

Fingite mortales passum mortalia nunquam!
 Si verè talem dicere nemo potest.
 Firma manet vivis cælo sententia lata:
 Flos, pulvis, fœnum est omnis in orbe caro.
 Non obstat, quòd vel sanctorum biga Virorum
 Corpore cum solido scandit ad astra poli;
 Vel quòd in occursum vivi Domino rapiuntur,
 Extrema vivent quotquot in orbe die.
 Non equidem mortem, mortis simulacra sed illi
 Passi sunt quondam, compatiuntur & hi.
 Mutabuntur enim cuncti, licet haud morientur
 Hoc per discrimen corporis ac animæ.
 Quid dico? moritur quivis, dum vivere cœpit:
 Ad mortem cuius languida vita via est.
 Vita quid est hominum tristis quàm mortis imago?
 Vita quid est aliud quàm dolor atque labor?
 Denique mors agmen claudit matura malorum.
 Pluribus hoc verbis nolo docere modo:
 WENDIUS en loquitur longè celeberrimus usque,
 Et semper celebris secula donec erunt.
 Doctorum meritis dici decus Ille Virorum,
 Delictum quondam Principum & Ille fuit.
 Omnibus alloquio lingvæ svaivisquè gravisquè
 Non potuit magnis non placuisse Viris.
 Hæc quoque causa fuit, cur in patriis aliisque
 Sit iustus pubem ritè docere Scholis.
 His in multa tulit patiens fecitque decenter,
 Consumptis donec viribus hinc abiit.
 Unus erat fructus tanto assveviffe dolori,
 Ac inter morbos tot didicisse mori.
 Nunc autem cursum vitæ cum ritè peregit,
 Cœlicolas inter præmia magna capit.
 Dedidit tutus jam spemque metumque futuri:
 Nec privata premunt, publica nec mala Eum.
 Ergo decet nos illicitum quoque ponere luctum,
 Nunc quòd & in cælis Ille beatus ovat.

Lugens scr.

M. MARTINUS BERTLEFFIUS, P. P. & Viscé

Tristia Gymnasii Rectorem ponere pennam
 Atque Scholæ Cathedras linquere fata jubent.
 Scilicet hæc aliis lucendo fulgida lampas
 Viribus absumptis attenuata cadit.
 Lumina vibravit sua, Doctis quando placebant
 Scripta polita satis dictaque docta Viri.
 Eluxit: Gregibus Jovæ Musæque sacratis
 Doctrinæ monstrans & pietatis iter.
 Nam donis Natura Virum donaverat amplis,
 Artibus & studiis omnibus auctus erat.
 Vis heroa Ipsi dicendi, mentis acumen
 Divinæ, lingvæ gratia mira fuit.

Et licet ereptus sit terris Rector Amatus,
 Luce tamen reliquus fulget in orbe sua.
 Fax nimirum extincta, minus periisse videtur.
 Inflammans alias ante suos cineres.
 Multum quæ debent Rectori Lumina passim
 Splendent: hæc sistunt Curia, Tempora, Scholæ.
 Quid? quod in æterno Paradiso sideris instar
 Rector Honoratus perpete Luce micat.

HEINRICUS Wurfel Gymn. Coll.

Ruh wohl Hochwehrtter Mann! der Haare Silber-Schnee /
 Der mit Gelehrsamkeit höchstrühmlich ausgezieret /
 Hat deinem Gott beliebt. Drum hat Er zu der Höh /
 Die reine Seele nun aus dieser Welt geführet.
 Es seuffzet zwar nach Dir der Musen schöner Hauff /
 Sie bringen Lorbern her / zu streuen auff die Bahre.
 Sie wünscheten Nestorn gleich Dir die entseelten Jahre.
 Und setzen Ehränende Dir rühmlich dieses auff:
 Ob gleich Herr Wendens Leib man in die Gruffe wil senden /
 Verbleibet doch in uns sein rühmlich Angedenken.

JOHANNES WIGULÆUS Freiflich / Cant. & Coll. Gymn.

Quidquid ubique vides: Cælum, mare, nubila, tellus,
 Cernere cuncta petunt ultima quæque die.
 Quid magis est solidum saxo? quid marmore? Verum
 Mors etiam saxi marmoribusque venit.
 Aspera non positis mirefcunt secula bellis;
 Aurea concedunt secula ferrigenis.
 Omnibus hic modus est, cunctos manet exitus ingens:
 Et nobis fixo tempore finis adest.
 Non vigor ingens, congeries non magna metalli,
 Non quæ ferrigenis forma venusta placet,
 Non quæ perpetuo venit quæsitæ labore
 Calliditas, mortis tollere fata valent.
 Si studium potuisset acerbum sistere lethum,
 Rectoris nondum fata peracta forent.
 Prussia non dedit huic primam cognoscere lucem;
 Sed iussit famæ Prussia luce frui.
 Patria dat vitam, raro largitur honores,
 Hos melius sœvit terra aliena dare.
 Hic erat idem, quem merito celebrare tenetur,
 Atque sequi cunctus, qui studet esse probus.
 Omnia quæ fecit, dixit sensitque beatus,
 Expectat nigra post fata superstes honos.
 Integritate, laboreque duratura perennes
 Laudandò stuxit iusta sepulchra dies.
 Sepositis agitat gravibus jam gaudia curis
 Ætheris in spatiis, est ubi certa domus.
 Vive valeque senex rerum sandique perite
 Æternos annos. Sit tibi terra levis!
 Nemo te lacrymis decoret, nec funera fletu
 Turbet! Cur? Volitas viva per ora Virum.

JOSUA GALLASIUS, Gymnasii Collega.

Rector eras WENDI! Rectoris scepra tenebas,
 Atque Corona Scholæ, Lausque, Decusque piæ.
 Maxima cura fuit Tibi demandata, studere,
 In Spartâ ut vigeant, corda pudica DEO.
 Tempore conatus ne quo puerilis aberret,
 Rexisti innocuas, dexteritate vias.
 Neve DEI sine luce vagi dubiive ferantur,
 Tu docuisti animos, arte tuâ juvenum.
 Quod gratum officium Patria ac Urbs Thoruniensis
 Assiduo sensit non sine luce tuum.
 Quam jucundus eras doctis, pueris & amicis,
 Vox tua quæ sonuit, dulcis in aure fuit.
 Promotor studiorum, Musarumque Patronus,
 Ore tuo fluxit lympa beata DEI.
 Eheu! completo seculo te RECTOR Olympi,
 Nunc vocat & sanctâ ducit ad astra viâ.
 Spernis dulce bonum in terris, cælestia sectans,
 Et retines lætus, de bonitate DEI!

FRANCISCUS BLOECHERT, Gymn. Coll.